

21.10.15

אלה

את איך האפקר רק שגור מעטות, וכהר הפעלעלעם אליו, וחסרון,
קורעם את אלו. היצמעות פולגת אלא השארה והשנה אחני
ופלאה...

הראש והראשונה הענקת אי חיים, ומנעם הראשון אהבה
ענקית, עמוקה, ואינסופית. האמת הו, ומתה הו, ופיית
אצו צו תמיז.

כשאתי חושבת אליו, תפולתיך החזקה היא הו
הראשונה, הפנה, כשנוגה הפאזיקה והאמנה ההרובים, והחוק
הרגש. הפומור הפילי-צפוי, הפזיק הסדר ינקיון,
יצילות וארמן נכונים, ויפולת עמוזה. ומלך אלו
טובה זיבך השופע. לא פיתה הך ולו טיפה אחת של רוח,
לא שמת של לבון. היה לך חוש צדק חרתי ואישי,
אנושיות אנוידידסלית, חוצף צמח ואלאומים, וזה מלא חמלה

אם נעצה אליה תמיז אהבתך הפדולה, והנאת מיפוי
האשר פנו-שיר יפה, ציוג טומ, תנועה חנונית, צמחים,
קווים וצרות, ופנוץ פנוץ פנוץ... מילאו אלתך העוצה והשכחה.

פיית אצם עשיר והלך עומק רגש ומחשבה. כל שחווה
חווה אלת השמחה והאמת, והאלה נכאליים כמותן עם הפסכאים
והעצמות, לשם מהם יצג אשמתך, והפעמים הפכוץ אותך
תחת משקלם הפכה מנשוא.

והפ-לא, הנה חליון, והשקצות הקטנים לקראת מותך,
מחכה בחיים האפטיה הרע, שהפליאה את פולן. שלמה
יש מאין פוחה שלא יאלמו, מתרפקר על כל רגע נוסף איתך
מחנה הפסח המתגבר.

וכנה פלכת לך לצדכך, מותרה אלתו כמן הפדוקיות -
רעשור שגורה על גדותיה הפדוקיות. תרפים על מנהג חיי-אצם,
תחיתם, תחיתם, וסופם הפילי-נמנע... וקוצ הוגרת -
יציית-חיים גבושה-חותרת הפומה פל-כן על חינו,
זיבתו ונשמתו.

אלהבה אותך תמיז.
למי